

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně **L. D.,** zastoupené JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Brno, Těsnohlídkova 9, proti žalovanému **policejnímu prezidentovi Policie České republiky**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2016, č. j. 3 A 83/2015 – 75,

takto:

I. Kasační stížnost proti výroku I. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2016, č. j. 3 A 83/2015 – 75, **se zamítá.**

II. Výrok II. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2016, č. j. 3 A 83/2015 – 75, **se zrušuje** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** uvedenému soudu k dalšímu řízení.

III. Kasační stížnost proti výroku III. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2016, č. j. 3 A 83/2015 – 75, **se odmítá.**

IV. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně se žalobou dle § 79 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) podanou u Městského soudu v Praze domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného. Té se měl žalovaný dopustit tím, že doposud nerozhodl o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 12. 7. 2011,

č. j. RŘKŘPMSK-OP-123/2011, ve věci propuštění žalobkyně ze služebního poměru. Městský soud v záhlaví označeným usnesením řízení o žalobě zastavil (výrok I.), žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení (II.) a vrátil jí alikvotní část zaplaceného soudního poplatku (výrok III.).

[2] Z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že městský soud řízení o žalobě zastavil postupem dle § 47 písm. a) s. ř. s., neboť dříve, než o ní rozhodl, ji žalobkyně podáním ze dne 1. 2. 2016 vzala v celém rozsahu zpět, a to s odkazem na pozdější chování žalovaného, který vydal dne 1. 12. 2015 rozhodnutí o odvolání, č. j. PPR-15518-51/ČJ-2011-990131, jímž změnil rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 12. 7. 2011, č. j. RŘKŘPMSK-OP-123/2011. S ohledem na *pozdější chování žalovaného*, ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., s odkazem na § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., městský soud žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení. Protože řízení o žalobě bylo zastaveno, městský soud dle § 10 odst. 3, věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, žalobkyni rovněž vrátil snížený zaplacený soudní poplatek ve výši 1.000 Kč.

[3] Usnesení městského soudu napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou explicitně opírá o důvody vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti i samotné povahy napadeného soudního rozhodnutí je nicméně zřejmé, že stěžovatelem může být tvrzen toliko kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který jako jediný dopadá právě na tvrzenou nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Jak vyplývá z judikatury, pod tímto důvodem kasační stížnosti v podobě nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu se fakticky skrývají i případné další důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.; z povahy věci je vyloučen jen důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je věcí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem a nezakládá proto nedostatek návrhu (srov. například rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve namítá nepřípustnost žaloby, neboť před jejím podáním žalobkyně bezvýsledně nevyčerpala prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k její ochraně proti nečinnosti správního orgánu [zde § 80 zákona 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád)], jak to předpokládá § 79 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel podotýká, že se žalobkyně sice obrátila na městský soud s žalobou ze dne 12. 7. 2015 s tím, že vyčerpala veškeré zákonem stanovené prostředky ochrany před nečinností správního orgánu, když se podáním ze dne 28. 6. 2015 obrátila na ministra vnitra s žádostí o zahájení řízení na ochranu před nečinností, nicméně žalobu podala již jedenáctý den poté, tedy nevyčkala uplynutí zákonné lhůty 30 dní pro vydání rozhodnutí. Žádost žalobkyně o odstranění nečinnosti proto stěžovatel vnímá jako úkon učiněný pouze formálně. Soudní ochrana by však měla být poskytována až jako subsidiární prostředek, pokud již není možné pochybení či nezákonnost postupu správního orgánu napravit na úrovni správních orgánů. Žaloba proto byla podána předčasně, respektive je nepřípustná, a tudíž měla být odmítnuta. Rovněž neměla být žalobkyni přiznána náhrada nákladů řízení a ani jí neměl být vrácen snížený zaplacený soudní poplatek (zde stěžovatel odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2014, č. j. 8 Ans 2/2012 – 278).

[5] V dalším stěžovatel namítá, že se městský soud nezabýval důvodností podané žaloby z pohledu nákladů řízení, neboť nezohlednil konkrétní okolnosti případu a nereagoval na argumenty stěžovatele. Dle stěžovatele v napadeném usnesení zcela absentují důvody, na jejichž základě byla žalobkyni přiznána náhrada nákladů řízení, která by měla být spojena s důvodnosti podané žaloby. Stěžovatel má za to, že žalobkyně nemohla být se svou žalobou úspěšná, a proto (s ohledem na zásadu *ex iniuria ius non oritur*) nemá nárok na náhradu nákladů řízení. Náklady vynaložené na právní zastoupení nepředstavovaly v době podání žaloby náklady účelně vynaložené (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Na okraj stěžovatel podotýká, že posuzovaný postup soudu může vést k nežádoucí praxi účelového podávání žalob na ochranu proti nečinnosti správního orgánu i v případech, kdy správní orgány nečinné nebudou. Následně budou žaloby vzaty zpět a vyplaceny nemalé částky na nákladech soudního řízení, které však bylo od počátku nepřípustné a nedůvodné.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti také namítá nesprávné označení žalovaného účastníka řízení. Ačkoliv bylo dne 22. 10. 2015 městskému soudu stěžovatelem sděleno, že správním orgánem, respektive služebním funkcionářem povinným vydat rozhodnutí o odvolání je první náměstek policejního prezidenta, a nikoli policejní prezident (s ohledem na jeho podjatost), tuto skutečnost městský soud nereflektoval a vydal napadené usnesení vztahující se k nečinnosti policejního prezidenta. Policejní prezident však v době vydání napadeného usnesení nemohl být nečinný, neboť nebyl správním orgánem příslušným vést předmětné řízení, a nebyl tedy nadán pasivní legitimací. Tímto postupem městský soud porušil § 81 s. ř. s. V kontextu této námitky stěžovatel nesouhlasí ani s tím, že žalobkyně vzala svou žalobu zpět *pro pozdější chování žalovaného*, neboť o odvolání rozhodl první náměstek policejního prezidenta, nikoli žalovaný.

[7] Dále stěžovatel namítá, že v řízení nebyl nečinný. Zdůrazňuje, že předmětné řízení bylo složité na provádění dokazování i na odborné posouzení, tudíž bylo časově velmi náročné. Připouští, že služební funkcionář v řízení o odvolání nevydal v rámci pořádkové lhůty 90 dnů rozhodnutí, má ale za to, že je třeba dát přednost náležitému objasnění věci před slepým dodržováním lhůt. Podotýká, že ze spisového materiálu vyplývá množství procesních úkonů a rovněž vyřizování četných podání zmocněnce žalobkyně (leckdy obstrukčního charakteru).

[8] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel namítá porušení zásady „rovnosti zbraní“ ve smyslu § 36 odst. 1 s. ř. s., neboť mu městský soud nedal možnost vyjádřit se k podání žalobkyně, jímž navrhla, aby soud řízení zastavil a přiznal jí náhradu nákladů řízení. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008 – 62, uvedl, že pokud jsou určitá procesní práva garantovaná žalobci, měla by být taková práva zaručena rovněž žalovanému, s ohledem na zásadu rovnosti účastníků řízení v procesních právech v řízení před soudem.

[9] Žalobkyně se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109

odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[11] K námitkám stěžovatele ve vztahu k výroku o zastavení řízení (I.) lze konstatovat, že řízení o žalobě ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou; žalobce je pánem sporu (*dominus litis*) a záleží výhradně na něm, zda bude spor vůbec zahájen, jaké námitky budou v řízení uplatněny, vydání jakého rozhodnutí se bude domáhat, případně zda bude spor předčasně ukončen (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 3 As 166/2016 – 36). Žalobce proto může disponovat řízením a může tedy i vzít svůj návrh kdykoli zcela nebo zčásti zpět (§ 37 odst. 4 s. ř. s.). Zpětvzetí žaloby je jednostranným procesním úkonem účastníka vůči soudu, jehož účinky nastávají okamžikem, kdy je adresátu – soudu doručeno. Tímto okamžikem dochází ke konzumaci žaloby (návrhu na zahájení řízení), coby esenciální podmínky řízení před soudem. Soud je proto v důsledku tohoto procesního úkonu povinen bez dalšího rozhodnout, že se řízení zastavuje [§ 47 písm. a) věta před středníkem s. ř. s.]. Argumentace stěžovatele, že žaloba byla nepřípustná, a proto ji měl soud odmítnout, je tedy lichá, neboť jakmile soudu došlo zpětvzetí žaloby, nezbývalo mu nic jiného, než řízení zastavit. Ostatně obdobnou otázkou se Nejvyšší správní soud již dříve opakovaně zabýval například v rozsudku ze dne 8. 2. 2007, č. j. 8 As 24/2005 – 69, v němž konstatoval, že *„[n]avrhovatel může disponovat řízením nebo jeho předmětem a může tedy i vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Vzal-li navrhovatel svůj návrh dříve, než soud ve věci učinil jakýkoliv úkon, soud řízení bez dalšího zastaví, tj. nezkoumá, zda byly či nebyly dány podmínky pro jeho případné odmítnutí.*“ Rovněž v rozsudku ze dne 24. 10. 2012, č. j. 6 Ads 116/2012 – zdejší soud judikoval, že *„[ř]ízení o správní žalobě je ovládáno dispoziční zásadou, která znamená tolik, že navrhovatel (zde žalobkyně) může disponovat řízením nebo jeho předmětem a může tedy i vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl (ustanovení § 37 odst. 4 s. ř. s.); je-li na vůli a iniciativě žalobkyně, zda se žalobou bude v řízení před správními soudy domáhat ochrany svých veřejných subjektivních práv, pak uvedená zásada znamená rovněž právo svým procesním úkonem vzdát se takové ochrany. Vezme-li žalobkyně zpět svůj návrh, soudu nezbývá, než řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s. zastavit. Zpětvzetím již u soudu není návrh, o kterém by soud měl jakkoliv rozhodnout, proto již není rozhodné, zda se jednalo o návrh přípustný či nepřípustný. Lze tedy shrnout, že zpětvzetí návrhu a následné zastavení řízení, které je vyjádřením zmíněné dispoziční zásady, konzumuje podaný návrh jako celek a jakékoli další okolnosti, které by mohly znamenat nepřípustnost návrhu a vést k jeho následnému odmítnutí, jsou irelevantní*“ (zvýraznění je doplněno). Kasační stížnost je proto co do výroku I. napadeného usnesení o zastavení řízení nedůvodná.

[12] Posouzení přípustnosti podané žaloby, respektive posléze i její důvodnosti má však v těchto případech své opodstatnění pro potřeby rozhodnutí o nákladech řízení ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s. (výrok II. napadeného usnesení). Pokud se totiž žalobce výslovně nevzdá svého práva na náhradu nákladů řízení, je povinností soudu posoudit, zda není důvod rozhodnout o nákladech řízení ve smyslu ustanovení § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s., podle kterého *„vzal-li (...) navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení*“ (to ostatně městský soud učinil). Při rozhodování, zda v řízení o ochraně před nečinností správního orgánu mají být žalobci z popsaného důvodu přiznány náklady řízení, je nutno vycházet z obecné premisy, že odpadne-li po podání

žaloby důvod jejího podání tím, že žalovaný ukončí svou nečinnost vydáním rozhodnutí či osvědčení (v důsledku čehož je žaloba vzata zpět a řízení zastaveno), má žalobce právo na náhradu nákladů řízení. K otázce výkladu § 60 odst. 3, věty druhé s. ř. s., se ostatně vyjádřil shodně i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 1. 11. 2007, sp. zn. III. ÚS 677/07 (dostupný na http://nalus.usoud.cz), v němž uvedl, že pokud žalobce **opodstatněně** (tzn. přípustně a důvodně) brojí proti nečinnosti správního orgánu, který ji následně ukončí vydáním rozhodnutí, pročež vezme žalobce svoji žalobu zpět, náleží mu právo na náhradu nákladů soudního řízení. Stejný názor vyjádřil zdejší soud například v rozsudku ze dne 25. 10. 2007, č. j. 9 Ans 7/2007 - 76.

[13] Při posuzování, zda v konkrétním případě byla v době podání žaloby žaloba (ne)přípustná ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., je třeba zkoumat, zda ze strany žalobkyně došlo k bezvýslednému vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k její ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Stran kasační námitky, že žalobkyně uplatnila prostředek ochrany před nečinností správního orgánu (žádost o odstranění nečinnosti žalovaného ze dne 28. 6. 2015) pouze formálně, neboť nevyčkala uplynutí zákonné lhůty 30 dní pro vydání rozhodnutí, lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015 - 59, dle kterého by v takovém případě *„podání žádosti mělo pouhý formální význam a k bezvýslednému vyčerpání tohoto procesního prostředku by de facto docházelo jeho podáním, což by zcela popíralo smysl institutu ochrany proti nečinnosti v rámci správního řádu. Navíc by takové pojetí bylo zcela v rozporu se subsidiární povahou správního soudnictví, jak je zakotvena v § 5 s. ř. s. a jak je reflektována v ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu“*. Pokud by tedy skutečně nedošlo k bezvýslednému vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti správního orgánu (jak byl vymezen výše), byla by taková žaloba nepřípustná a musela by být (nedošlo-li by dříve k jejímu zpětvzetí) odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; k případnému splnění této podmínky až v průběhu soudního řízení by nebylo možné přihlédnout. Za uvedené situace by proto nebylo na místě žalobkyni náhradu nákladů přiznat, neboť by v případě absence zpětvzetí žaloby v řízení nemohla být úspěšná (žaloba by vůbec nebyla věcně projednána) a právo na náhradu nákladů řízení by jí nenáleželo.

[14] Pokud by byla konstatována přípustnost žaloby, bylo by nutno dále posoudit, zda byl v daném případě v době podání žaloby žalovaný správní orgán skutečně nečinný (tedy zda žaloba byla také opodstatněná). V dané věci tedy jde primárně o posouzení, zda v době podání žaloby již marně uplynuly zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí [se zohledněním možného prodloužení lhůty postupem dle § 80 odst. 3 písm. d) správního řádu]. Sekundárně je třeba zabývat se tím, zda v této době byl nečinným skutečně žalovaný správní orgán (tedy zda tento orgán stíhala v době žaloby povinnost vydat rozhodnutí). Pokud by bylo zjištěno, že tyto premisy nejsou naplněny, byla by podaná žaloba nedůvodná a žalobkyni by nebylo možné náhradu nákladů řízení přiznat.

[15] Z pohledu shora uvedených úvah je třeba přisvědčit stěžovateli v tom, že městský soud rezignoval na svou povinnost posoudit přípustnost podané žaloby, případně následně zjistit skutkový stav věci tak, aby měl postaveno na jisto, zda byl stěžovatel v době podání žaloby nečinný, tj. zda žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu byla podána přípustně, potažmo i důvodně a k jejímu zpětvzetí skutečně došlo jen pro pozdější chování stěžovatele (respektive jiného správního orgánu, na kterého v době po podání žaloby přešla

povinnost ve věci rozhodnout – o tom viz dále). Městský soud evidentně vycházel pouze z toho, co uvedla žalobkyně ve zpětvzetí, a to také zopakoval v napadeném usnesení, přičemž svou úvahu, proč žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, blíže neodůvodnil. Odůvodnění napadeného usnesení vůbec nezmiňuje konkrétní okolnosti dané věci, tedy neobsahuje konkrétní úvahy o tom, zda byla žaloba přípustná a zda byl stěžovatel vskutku nečinný. V tomto smyslu je napadené usnesení nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť pouhé konstatování, že se žalobkyně domohla odstranění nečinnosti ve správním řízení ve své věci, jako odůvodnění výroku o nákladech řízení nemůže postačovat. Kasační stížnost je proto co do výroku II. napadeného rozhodnutí důvodná. Zde pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že mu nic nebránilo zabývat se věcně i otázkou zákonnosti nákladového výroku usnesení městského soudu, neboť kasační stížností byly napadeny i ostatní výroky tohoto usnesení (viz § 104 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Současně je v kasační stížnosti stěžovatelem poukazováno na nesprávné označení žalovaného účastníka řízení, kdy správním orgánem, respektive služebním funkcionářem povinným vydat rozhodnutí o odvolání v dané věci byl první náměstek policejního prezidenta, a nikoliv policejní prezident (pro jeho podjatost); v důsledku této skutečnosti stěžovatel nesouhlasí s tím, že žalobkyně vzala svou žalobu zpět pro (údajné) pozdější chování žalovaného (policejního prezidenta), rozhodl-li o odvolání (a odstranil tak namítanou nečinnost) jeho první náměstek. V dané věci není sporu o tom, že s odkazem na vnitřní předpis - čl. 6 odst. 4 rozkazu policejního prezidenta č. 135/2014, kterým se vydává organizační řád policejního prezidia České republiky, byl žalovaný při rozhodování o odvolání nahrazen jiným služebním funkcionářem (prvním náměstkem policejního prezidenta), neboť dle zmiňovaného ustanovení policejního prezidenta v době jeho nepřítomnosti zastupuje v plném rozsahu práv, povinností a odpovědnosti policejního prezidenta první náměstek policejního prezidenta s výjimkou věcí, které si policejní prezident vyhradí. Formálně byl tento postup naplněn oznámením Policejního prezidia Českého republiky, policejního prezidenta, o vyřízení námitky podjatosti žalobkyně ze dne 10. 9. 2015, č. j. PPR-15518-42/ČJ-2011-990131. Otázka, zda tento postup odpovídal požadavkům zákona, není z pohledu nyní řešené problematiky podstatná.

[17] Pokud jde o zodpovězení stěžovatelem nastolené otázky, je zaprvé nutné upozornit, že žalobkyně podala nečinnostní žalobu proti policejnímu prezidentovi (stěžovateli), přičemž v průběhu řízení nepožádala o záměnu v osobě žalovaného. Je tedy pojmově vyloučeno, aby byl k náhradě nákladů řízení zavázán správní orgán, který nebyl účastníkem soudního řízení (pochopitelně, nedošlo-li k zániku původního správního orgánu s určením jiného správního orgánu, na který jeho působnost přešla; o takový případ se v dané věci nejedná). Městský soud tedy nepochybil, pokud o nákladech řízení rozhodoval ve vztahu mezi účastníky řízení, jak byli vymezeni v době jeho rozhodování. Zadruhé, byl-li by žalovaný (předtím, než bylo rozhodnuto o jeho vyloučení) nečinný v době podání žaloby (tedy uplynuly-li marně lhůty stanovené zákonem pro vydání rozhodnutí a žalobkyně využila prostředků nápravy uvnitř probíhajícího správního řízení), byla by žaloba proti žalovanému podána důvodně; tento fakt by se pak konsekventně promítl i do rozhodování o nákladech soudního řízení. Zatřetí, smyslem řízení o nečinnostní žalobě je přimět nečinný správní orgán k vydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení. Je-li tedy podána žaloba proti (údajně) nečinnému monokratickému

správnímu orgánu, který je v průběhu soudního řízení vyloučen a nahrazen jiným (zastupujícím) orgánem, jenž posléze rozhodne, je fakticky dosaženo cíle soudního řízení, v souladu s žalobním návrhem; takový úkon (vydání rozhodnutí) je z pohledu aplikace § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. nutně přičitatelný vyloučenému správnímu orgánu. Smyslem zmiňovaného ustanovení je přiznat náhradu nákladů řízení žalobci, který podal žalobu důvodně a žalobu bere zpět, neboť v mezidobí došlo mimo soudní řízení ke změně situace, která fakticky odpovídá tomu, co žalobou požadoval, přičemž v případě, že by tento procesní úkon neučinil, vedlo by to k zamítnutí jeho žaloby. Jestliže orgánem, který po podání žaloby takový stav nastolí, není původní žalovaný, ale jiný orgán, na kterého pravomoc vést řízení a rozhodnout přešla, bylo by proti smyslu předmětné právní normy (obecnému pravidlu chování), aby žalobci náhrada nákladů řízení jen pro tuto skutečnost (za jejíž vznik jej nelze činit odpovědným) nebyla náhrada nákladů řízení přiznána.

[18] Pokud jde o kasační námitku, dle které došlo pochybením městského soudu k porušení zásady „rovnosti zbraní“ ve smyslu § 36 odst. 1 s. ř. s., stěžovatel konkrétně soudu vytýká, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podání žalobkyně, jímž navrhla, aby soud řízení zastavil a přiznal jí náhradu nákladů řízení. Zde je nutno zopakovat, že procesním vyústěním zpětvzetí návrhu (ať už z jakéhokoli důvodu či bez jeho uvedení) je vždy zastavení řízení, bez ohledu na stanovisko žalovaného (stěžovatele). Tím, že stěžovateli nebyla dána možnost vyjádřit se k tomuto procesnímu návrhu žalobkyně, tedy nemohlo dojít k zásahu do jeho procesních práv. Konsekvence týkající se rozhodnutí o nákladech řízení byly rozebrány výše, a to s výsledkem, kdy bylo stěžovateli vyhověno, a odpovídající výrok napadeného usnesení byl zrušen.

[19] S ohledem na skutečnosti shora uvedené, byla kasační stížnost ve vztahu k výroku I. napadeného usnesení zamítnuta, neboť nebyla shledána důvodnou (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dále zrušil výrok II. usnesení městského soudu a věc mu v odpovídajícím rozsahu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první před středníkem s. ř. s.), neboť v tomto rozsahu byla kasační stížnost důvodná. Pokud jde o výrok III. napadeného usnesení, zde nelze přehlédnout, že jde fakticky o výrok, jehož adresátem je výlučně žalobkyně a práv a povinností stěžovatele se nikterak nedotýká. Stěžovatel v kasační stížnosti nejen proti tomuto výroku nikterak argumentačně nebrojí, ale fakticky tak ani činit nemůže, neboť v tomto směru nemůže kasační argumentaci naplnit kterýmkoliv z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s. V tomto rozsahu je tedy kasační stížnost nepřípustná (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[20] Městský soud bude v dalším řízení povinen při rozhodování o náhradě nákladů řízení posoudit a odůvodnit, zda ze strany žalobkyně došlo k bezvýslednému vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k její ochraně proti nečinnosti správního orgánu (tedy zda byla žaloba přípustná); v případě kladné odpovědi pak posoudí a odůvodní, zda byl v době podání žaloby stěžovatel skutečně nečinný (tedy zda byla žaloba podána důvodně). Náklady řízení vyhodnotí v kontextu právního názoru výše vysloveného a znovu o nich rozhodne. Tento právní názor je pro městský soud závazný (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[21] Co se týče nákladů řízení před zdejším soudem, při zamítnutí kasační stížnosti proti výroku v meritu věci, za současného zrušení výroku o nákladech žalobního řízení,

rozhoduje o nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, publikované pod č. 2116/2010 Sb. NSS). Jelikož byl stěžovatel v řízení o kasační stížnosti úspěšný pouze ve vztahu k výroku II. napadeného usnesení, kdežto ohledně (vzájemně propojených) výroků I. a III. byla fakticky úspěšná žalobkyně, nelze hovořit o větší procesní úspěšnosti některé ze stran sporu. Nejvyšší správní soud proto podle § 60 odst. 1, věty druhé s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu